

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
Broj: 13 0 U 007604 23 Uvp
Banjaluka, 10.6.2025. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Strahinje Ćurkovića kao predsjednika vijeća, Nermane Sadiković i Božane Vulić kao članova vijeća, uz učešće Sonje Savić kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi L. K., sin J. iz G., D., koga zastupa punomoćnik Milenko Radonjić, advokat iz Doboja, ulica Svetog Save 24 (u daljem tekstu: tužilac), protiv rješenja broj 08/2-222-245/22 od 05.01.2023. godine, tuženog Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srpske, u predmetu zamjene inostrane vozačke dozvole, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Doboju broj 13 0 U 007604 23 U od 09.8.2023. godine, na nejavnoj sjednici vijeća održanoj 10.6.2025. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se uvažava, presuda Okružnog suda u Doboju broj 13 0 U 007604 23 U od 09.8.2023. godine se preinačava na način da se tužba odbija kao neosnovana.

Odbija se tužilac sa zahtjevom da mu tuženi nadoknadi troškove upravnog spora.

Obrazloženje

Pobijanom presudom stavom 1 izreke uvažena je tužba i poništen osporeni akt, kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Policijske uprave Doboj broj 14-08/2-222.1-1163/17 od 24.10.2022. godine. Tim prvostepenim rješenjem ponovljen je po službenoj dužnosti postupak zamjene inostrane vozačke dozvole za vozačku dozvolu u BiH i postupak produženja vozačke dozvole BiH na ime tužioca, te mu je oduzeta i poništena vozačka dozvola serijskog broja [...] izdata od strane ovog organa 14.8.2020. godine u zamjenu za vozačku dozvolu BiH serijskog broja [...] čiji je rok važnosti istekao, te je poništena vozačka dozvola serijskog broja [...] koja je tužiocu izdata od strane ovog organa 29.8.2017. godine u zamjenu za inostranu vozačku dozvolu serijskog broja [...] izdatu u D. iz razloga što je inostrana vozačka dozvola koja je zamijenjena za vozačku dozvolu BiH, nevažeći dokument. Tužilac je vozačku dozvolu BiH [...] odmah po dostavljanju rješenja dužan predati ovom organu, a vozačka dozvola serijskog broja [...] je predata ovom organu prilikom preuzimanja vozačke dozvole serijskog broja [...]. Određeno je da žalba ne odlaže izvršenje rješenja.

Uvaženje tužbe sud je obrazložio pozivanjem na odredbe člana 234 do 237 Zakona o opštem upravnom postupku koje sud citira. Sud prihvata osnovanim prigovor tužbe da je osporeno rješenje doneseno povredama odredaba materijalnog prava konkretno Pravilnika o vozačkoj dozvoli. Navodi da se na konkretan slučaj nije mogao primijeniti Pravilnik o vozačkoj dozvoli („Službeni glasnik BiH“, broj 13/07 i 43/15) jer je Pravilnikom o vozačkoj dozvoli

(„Službeni glasnik BiH“, broj 9/19, u daljem tekstu: Pravilnik) članom 31 propisano da stupanjem na snagu ovog pravilnika prestaje primjena Pravilnika o vozačkoj dozvoli („Službeni glasnik BiH“, broj 13/07 i 43/15), a odredbom člana 32 Pravilnika propisano je da pravilnik stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u Službenom glasniku BiH, a budući da je objavljen 12.2.2019. godine, to je isti stupio na pravnu snagu 20.2.2019. godine. Dalje sud konstatuje da je prvi zahtjev za zamjenu vozačke dozvole tužilac podnio 2017. godine i da je tada na snazi bio Pravilnik o vozačkoj dozvoli iz 2007. godine i da je tom zahtjevu udovoljeno, a da je tuženi po službenoj dužnosti pokrenuo novi postupak 2022. godine kada je na snazi bio Pravilnik iz 2019. godine i u kojem postupku je trebalo primijeniti taj Pravilnik. S obzirom da tuženi nije primijenio odgovarajući materijalni propis to je tužba uvažena i poništen osporeni akt. Stavom 2 izreke presude obavezan je tuženi da tužiocu nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 850,00 KM u roku od 30 dana računajući od dana prijema presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje presude (u daljem tekstu: zahtjev), tuženi pobija navedenu presudu zbog povrede odredaba Zakona o opštem upravnom postupku, Zakona o upravnim sporovima i Pravilnika o vozačkoj dozvoli. Ističe da se tuženi pozvao na odredbe Pravilnika o vozačkoj dozvoli iz 2007. godine jer se radi o propisu na osnovu kojeg je tužiocu izvršena zamjena inostrane vozačke dozvole, vozačkom dozvolom BiH zbog čega tuženi nije ni mogao, kao pravni osnov poništenja, navesti propis koji u to vrijeme nije postojao, a predmetni postupak zamjene inostrane vozačke dozvole vozačkom dozvolom BiH ponovljen je po službenoj dužnosti na osnovu člana 234 tačka 1 ZOUP navodeći istorijat postupka i prepiske Ambasade BiH u Kopenhagenu i nadležnih organa u BiH. Ukazuje da je članom 24 stav 2 tačka 1 Pravilnika iz 2007. godine propisano da se uz zahtjev za zamjenu inostrane vozačke dozvole prilaže važeća inostrana vozačka dozvola, a da je tužilac dana 29.8.2017. godine priložio nevažeću vozačku dozvolu pa da nisu bili ispunjeni uslovi za zamjenu iste vozačkom dozvolom BiH zbog čega je u postupku zamjene inostrane vozačke dozvole vozačkom dozvolom BiH, ponovljenom po službenoj dužnosti, poništena vozačka dozvola BiH serijski broj [...] izdata u postupku zamjene inostrane vozačke dozvole, te iz tog razloga je poništena i vozačka dozvola serijski broj [...] koja je izdata u postupku produženja važenja vozačke dozvole BiH serijski broj [...], da nije učinjena povreda pravila postupka koja je uticala na zakonitost rješenja zato što je prvostepeni organ u rješenju pored odredbe člana 15 Pravilnika o vozačkoj dozvoli iz 2019. godine naveo i odredbu člana 24 Pravilnika o vozačkoj dozvoli iz 2007. godine, jer su te odredbe gotovo identične, a istima je propisano da se uz zahtjev za zamjenu vozačke dozvole prilaže važeća inostrana vozačka dozvola, sa prijedlogom da se zahtjev uvaži i pobijana presuda preinači.

Tužilac u odgovoru na zahtjev smatra da tuženi nema legitimaciju za podnošenje zahtjeva za vanredno preispitivanje jer kao donosilac upravnog akta nema svojstvo stranke pa predlaže da se zahtjev odbaci, da sud na blagovremenost ponavljanja postupka pazi po službenoj dužnosti. Napominje da se ne može uzeti da je prva radnja u predmetu preduzeta 15.9.2022. godine slanjem poziva, a uvidom u otpremnu knjigu tuženog jer je tužilac prvi poziv primio 26.10.2022. godine pa bi taj datum predstavljao prvu radnju preduzetu od organa. Navodi da je tužiocu vozačka dozvola izdata 29.8.2017. godine kada je petogodišnji rok za ponavljanje postupka istekao 29.8.2022. godine, ali ako bi se rok računao i od 29.9.2017. godine kada je primio vozačku dozvolu onda je i taj objektivni rok od 5 godina istekao za ponavljanje upravnog postupka, sa prijedlogom da se zahtjev odbije i tuženi obaveže da nadoknadi troškove upravnog spora koji se odnose na sastav odgovora na zahtjev po punomoćniku u ličnosti advokata.

Razmotrivši zahtjev, odgovor na zahtjev, pobijanu presudu i ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu člana 39 Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka spisa proizlazi da je tuženi organ, po službenoj dužnosti, pokrenuo ponavljanje postupka zamjene inostrane vozačke dozvole za vozačku dozvolu BiH i da je donio prvostepeno rješenje kojim je ponovio taj postupak te tačkom 1 dispozitiva rješenja odlučio da se oduzima i poništava vozačka dozvola serijski broj [...] izdata od strane ovog organa 14.8.2020. godine u zamjenu za vozačku dozvolu BiH serijskog broja [...] čiji je rok važnosti istekao, te je poništena vozačka dozvola serijskog broja [...] koja je tužiocu izdata od strane istog organa 29.8.2017. godine u zamjenu za inostranu vozačku dozvolu serijskog broja [...] izdatu u D. iz razloga što je inostrana vozačka dozvola koja je zamijenjena za vozačku dozvolu BiH, nevažeći dokument, da je tužilac vozačku dozvolu BiH [...] dužan, odmah, po dostavljanju rješenja predati organu, a vozačka dozvola serijskog broja [...] je predata organu prilikom preuzimanja vozačke dozvole serijskog broja [...]. Određeno je da žalba ne odlaže izvršenje rješenja. Osporenim aktom je odbijena žalba i potvrđeno prvostepeno rješenje. Pobijanom presudom je uvažena tužba i poništen osporeni akt iz razloga koji su navedeni u uvodnom dijelu obrazloženja ove presude.

Zahtjev je osnovan.

Odredbom člana 24 stav 2 Pravilnika o vozačkoj dozvoli iz 2007. godine propisano je da se uz zahtjev prilaže inostrana (važeća) vozačka dozvola, a odredbom člana 20 stav 2 Pravilnika o vozačkoj dozvoli iz 2019. godine regulisano je da se uz zahtjev prilaže važeća inostrana vozačka dozvola kojoj nije istekao rok važenja, mada je suvišan tekst „kojoj nije istekao rok važenja“, jer ako se navodi da se prilaže važeća vozačka dozvola onda to implicira da nije istekao rok važenja, jer ne može biti važeća dozvola ako je istekao rok važenja, budući da se vozačka dozvola izdaje sa određenim rokom važenja.

Prema sadržini teksta i jedne i druge odredbe proizlazi da nema gotovo nikakve značajne razlike u samom sadržaju tih odredaba, pa činjenica da se tuženi u prvostepenom rješenju pozvao na odredbu člana 24 stav 2 Pravilnika o vozačkoj dozvoli iz 2007. godine i odredbu člana 15 Pravilnika o vozačkoj dozvoli iz 2019. godine koja govori o produženju važenja vozačke dozvole nije takvog značaja da bi vodila poništenju osporenog akta kojim je odbijena žalba tužioca.

Naime iz činjeničnog utvrđenja nesporno proizlazi da je tuženi obaviješten od strane nadležnih organa D. da vozačka dozvola D. serijskog broja [...] koju je tužilac priložio uz zahtjev za zamjenu za vozačku dozvolu BiH nije važeća, pa je prvostepeni organ, i po ocjeni Vrhovnog suda RS, pravilno postupio kada je po službenoj dužnosti ponovio postupak zamjene inostrane vozačke dozvole vozačkom dozvolom BiH i u tom postupku poništio vozačku dozvolu BiH serijskog broja [...] izdatu u postupku zamjene inostrane vozačke dozvole kao i vozačku dozvolu serijski broj [...] koja je izdata u postupku produženja važenja vozačke dozvole BiH serijski broj [...].

I sam tužilac je pred prvostepenim organom izjavio da je uz zahtjev priložio „staru“ inostranu dozvolu, zaboravivši da je istu u međuvremenu zamijenio za novu, a koju je naknadno pronašla njegova kćerka.

Ovo ukazuje da nisu bili ispunjeni uslovi propisani Pravilnikom da se tužiocu izvrši zamjena inostrane vozačke dozvole - vozačkom dozvolom BiH, pa su postojali uslovi da se postupak zamjene inostrane vozačke dozvole - vozačkom dozvolom BiH ponovi po službenoj dužnosti u smislu odredbi članova 234 do 237 ZOUP, što je tuženi organ i učinio.

Neosnovani su navodi da je protekao objektivni petogodišnji rok za ponavljanje upravnog postupka po službenoj dužnosti jer je tužiocu vozačka dozvola dostavljena 29.9.2017. godine, o čemu svjedoči njegov potpis na obrascu VD-2, a ponavljanje postupka je započelo 15.9.2022. godine kada je tužiocu upućen poziv da se javi tuženom organu u svojstvu stranke.

Kako ni drugi navodi tužioca nisu od uticaja na rješenje stvari, to je osporeni akt tuženog, kojim je odbijena žalba tužioca zakonit, a pobijana presuda, kojom je uvažena tužba i poništen osporeni akt, nepravilna.

Na osnovu izloženog, proizlazi da je pobijanom presudom ostvaren razlog njene nezakovitosti iz odredbe člana 35 stav 2 ZUS, pa se otuda zahtjev tuženog, na osnovu odredaba člana 40 stav 1 i 2 tog zakona uvažava, pobijana presuda preinačava na način da se tužba odbija kao neosnovana.

Budući da je zahtjev tuženog uvažen, pobijana presuda preinačena na način da je tužba odbijena kao neosnovana, to tužiocu shodno odredbi člana 6 Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o upravnim sporovima („Sužbeni glasnik Republike Srpske“, broj 63/11) po načelu argumentum a contrario, ne pripadaju troškovi upravnog spora, zbog čega je njegov zahtjev za naknadu troškova sastava tužbe po advokatu i odgovora na zahtjev odbijen kao neosnovan.

Zapisničar
Sonja Savić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić